From where do we know this; – ממאי מדקתני תנו ולא קתני כתבו since the משנה taught 'give' and it did not teach, 'write'.

OVERVIEW

רב זביד does agree with רב פפא, for if the משנה was discussing a שכיב מרע, why does the משנה state מחיים לא יתנו לאחר מחרור זה לעבדי לא יתנו לאחר מיתה which implies that משנה it is given, it we are discussing a שכ"מ then it is given מחיים even if he merely said כתבו Our תוספות באplains that we cannot argue that תוספות was written for a different reason.

מוספות asks:

- ²יאם תאמר הא דקתני תנו אשמעינן דאפילו הכי אין כופין את היורשים לשחרר And if you will say; the משנה teaches us by stating שכ"מ, that (even if the מ"ל" said חנו), nevertheless we do not force the heirs to free the slave; as the view -

כרבי דפליג בירושלמי⁵ אדרבנן ואמר דתנו לא הוי כשיחררו אלא ככתבו ואין כופין – Of רבי who argues on the חלמוד ירושלמי in תלמוד ירושלמי and maintains that saying is not the same as saying 'free him', but rather כתבו is like כתבו where we do not force the heirs to free the slave.

מוספות answers:

 4 ויש לומר דמתניתין לא אתא לאשמועינן בדין מצוה לקיים דברי המת And one can say; that our משנה is not coming to teach us regarding the rule of 'it is a מצוה to fulfill the words of the deceased', meaning -

אם כופין היורשים לקיים אם לאו -

Whether we force the heirs to fulfill the deceased wishes or not -

- ⁵אלא לאשמועינן דאין גט לאחר מיתה

4 ~

¹ However if we are discussing a בריא then it is understood, for we give it מחיים only if he said חנו, but not by בתבו.

 $^{^3}$ In our (אָה הָא). When the master said שחררו then all agree that we coerce the יורשין to free the slave. If he said אין כופין את היורשין then all agree אין כופין את העור שחרור maintain כתבו שטר היורשין את היורשים את היורשים

⁴ See 'Thinking it over'.

⁵ Therefore there is no point in writing משנה to teach us that the יורשים are not required לקיים דברי המת, since our משנה, since our משנה, and discussing that issue at all. [Our משנה however is discussing when a מ may be given over (מיתה, but not לאחר), therefore the novelty of כתבו would be (more) appropriate, that we give the מיתה).]

But rather the משנה teaches us the rule that 'there is no גע after death'.6

חוספות offers an alternate answer to the initial question:

ועוד דמסתמא כרבנן אתיא:

And furthermore our משנה presumably is according to the רבי who argue with אחל and maintain that we do force the יורשים to free the slaves (if the master said תנו). Therefore we cannot say that there is a novelty by חנו that we do not force the heirs.

SUMMARY

Our משנה discusses the rule of אין גט לאחר מיתה, but not whether משנה. According to the רבנן we force the heirs to free the slaves (even if it is a גט לאחר since מצוה לקיים דברי המת

THINKING IT OVER

תוספות states that our משנה is not discussing תוספות דברי המת. However previously 8 תוספות asks (on the question of והא לא משך), why did not ב explain the because of מצוה לקיים דברי המת, which seems to contradict our משנה.

⁶ This means we cannot use this גט, however it is possible that we force the ירושים to free him with a new גע

⁷ See footnote # 4.

 $^{^{-8}}$ יג.א תוס' ד"ה והא

 $^{^{9}}$ See (לר' מרדכי עטייה) מר זרור (מרדכי עטייה) סוכ"ד אות סה (הא') בד"ה ותירצו.